

Arrest

nr. 53 620 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DE NUL loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben, een soennitische moslim van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn van Dergizhnik (Dahuk). In 2005 vermoorde (sic) uw broer (I.) uw neef (A.) in een uit de hand gelopen ruzie. Het stamhoofd probeerde met de betrokken partijen een vergelijk te vinden, maar dat mislukte. Aangezien uw familie in het ongelijk werd gesteld, besloot de stamraad dat jullie Koerdistan moesten verlaten opdat er geen wraak zou genomen worden door uw oom Taher. Om die reden verhuisde uw familie naar de stad Mosul in Centraal-Irak. In Mosul opende u een winkel, maar al

snel kreeg u problemen met lokale Arabieren. U werd vaak lastig gevallen door voor u onbekende personen, die ook vaak niet betaalden voor goederen die ze uit uw winkel namen. Op 29 oktober 2007 verdween uw broer (I.) in mysterieuze omstandigheden en sindsdien heeft u nooit meer iets van hem gehoord. Wanneer u op 4 mei 2008 een brief vond in uw winkel van de Jeish Al Moerabitoen waarin u werd bedreigd, kreeg u schrik, maar hield u desondanks uw winkel nog gedurende een vier- of vijftal maanden open. Aangezien u niet kon terugkeren naar Koerdistan, en u zich ook niet meer veilig voelde in Mosul, besloot u Irak te verlaten. Op 19 maart 2009 ontvluchtte u Irak en reisde u op illegale wijze naar België, waar u op 7 april 2009 arriveerde. Twee dagen later, op 9 april 2009 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. U verklaart dat u bij een terugkeer naar Mosul vreest gedood te worden door de voor u onbekende personen die u schriftelijk bedreigden en dat u ook niet kan terugkeren naar Koerdistan uit vrees om gedood te worden door uw oom als gevolg van een aanslepende familievete (gehoorverslag dd. 18 september 2009 p. 14; hierna CGVS-I en gehoorverslag dd. 28 januari 2010 p. 9; hierna CGVS-II).

Vooreerst kunnen volgende opmerkingen worden geformuleerd aangaande uw vrees voor vervolging in de stad Mosul. U verklaarde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in algemene bewoordingen dat u vaak werd lastig gevallen door Arabieren in uw winkel, ook soms fysiek, en dat Arabieren soms zaken meenamen uit de winkel zonder te betalen (CGVS-I pp. 7-8). Desondanks bleef u verder werken in uw winkel (CGVS-I p. 8). Hoewel uw broer op 29 oktober 2007 vermist raakte, heeft u geen enkel idee wat er met hem is gebeurd (CGVS-I p. 8). Hij werd voordien nooit op enige manier bedreigd en ook na zijn verdwijning werd nooit contact met uw familie opgenomen voor mogelijks losgeld of iets anders (CGVS-I pp. 8-9). Toen u werd gevraagd of u in de winkel altijd door dezelfde mensen werd lastig gevallen, antwoordde u ontkennend. U stelde dat u in de winkel soms door verschillende mensen werd lastig gevallen en u had geen enkel idee of zij op enige manier met elkaar verbonden waren (CGVS-I p. 8). U had geen idee of die mensen ook in de wijk Rachidiya woonden en u kon niet vertellen of andere Koerden in de wijk gelijkaardige problemen hadden (CGVS-II p. 7). U verklaarde dit door te stellen dat u weinig contact had met andere Koerden in Rachidiya (CGVS-II p. 7). Nog volgens uw verklaringen zou u op 4 mei 2008 voor het eerst schriftelijk zijn bedreigd door de Jeish Al Moerabitoen. U verklaarde dat uw naam op die brief stond en dat u werd bedreigd omdat u ooit zaken had verkocht aan Amerikanen (CGVS-I p. 9). Gevraagd of de Arabieren waarmee u problemen had in uw winkel dezelfde waren als de Jeish Al Moerabitoen die u schriftelijk bedreigden, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS-I p. 9). U verklaarde dat u weliswaar Amerikanen van Arabieren kunt onderscheiden, maar dat u geen verschil ziet tussen een Arabische burger en een terrorist (CGVS-II p. 8). U wist in ieder geval te vertellen dat geen van de mensen waarmee u ooit problemen had gekend in uw winkel ooit melding hadden gemaakt van de Jeish Al Moerabitoen (CGVS-II p. 8). U verklaarde uitdrukkelijk dat die schriftelijke bedreiging het enige was dat u ooit hoorde over de Jeish Al Moerabitoen, en dat zij u na die brief nooit meer hebben gecontacteerd, zij het schriftelijk of verbaal (CGVS-II p. 8).

Wat er ook van zij, uw (subjectieve) vrees voor vervolging is voornamelijk gebaseerd op vermoedens en eigen veronderstellingen en kan bovendien enigszins gerelativeerd worden aangezien u na het ontvangen van de door u aangebrachte dreigbrief nog vier tot vijf maanden uw winkel open hield zonder enig gevolg aan die dreigbrief (CGVS-I p. 9). U verklaarde dat uw winkel moest open blijven om in uw levensonderhoud te voorzien, terwijl u soms fysiek en verbaal werd lastig gevallen door Arabieren (CGVS-I p. 9). U verklaarde verder dat de winkel werd gesloten in september 2008, terwijl u nog tot maart 2009 in Mosul bleef wonen. Gevraagd of u in die periode minder problemen kende, antwoordde u nogal hypothetisch dat u zeker problemen zou blijven kennen indien u de winkel niet had gesloten, en dat u ook altijd problemen zou kennen met Arabieren indien u naar een andere wijk in Mosul zou gaan (CGVS-II p. 8). Toen u meer verduidelijking werd gevraagd omtrent de aard van de problemen waarnaar u refereerde, antwoordde u dat u eigenlijk geen specifieke problemen heeft gekend [tussen september 2008 en maart 2009] omdat u zelden het huis verliet, maar dat u wel besepte dat u niet lang meer in Irak kon blijven omdat er geen toekomst meer was voor u (CGVS-II p. 8). U familieleden bleven na uw vertrek wel in Mosul wonen en hebben sindsdien geen noemenswaardige problemen meer gekend (CGVS-II p. 8 en Commissariaat-generaal-III p.5), aldus nog uw verklaringen. Hieruit kan echter geen gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging worden afgeleid en duidt eerder op de algemene onveiligheidssituatie in de stad Mosul.

Verder moet worden vastgesteld dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Koerdistan en Dergizhnik in het bijzonder van dien aard dat zij niet onder de Vluchtelingenconventie vallen. Nergens uit uw asielaanvraag blijkt immers dat u vervolgd zou worden omwille van één van de in

de Vluchtelingenconventie vermelde redenen, meer bepaald uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging. U stelt immers uitdrukkelijk dat u vreest gedood te worden door uw oom Taher (CGVS-I pp. 5-6 en CGVS-II pp. 2-3). Zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan uw asielrelaas [quod non; zie infra] zijn de door u aangehaalde feiten, met name uw vrees voor bloedwraak door de uw oom Taher (en zijn familie), gemeenrechtelijk van aard en vallen zij buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. U maakt niet aannemelijk dat de vervolging of zou zijn ingegeven door één van de in de Conventie van Genève bepaalde criteria.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u allerm minst aantoon t dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. U legt immers geen enkel begin van bewijs voor van de asielmotieven (aangaande uw problemen in Koerdistan) die u inroep t. Bovendien blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u niet op de bescherming zou kunnen rekenen van de Koerdische of Noord-Irakese autoriteiten, in tegendeel. Zo verklaarde u nooit de hulp van de Koerdische autoriteiten te hebben ingeroepen omdat u zelf niet tot een politieke partij behoorde (CGVS-I p. 7). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de KDP, één van de aan de macht zijnde partijen, had voorgesteld te bemiddelen. U stelde echter dat uw familie de bemiddelingspoging van de KDP hebben geweigerd omdat jullie geen geloof hadden in de heersende politieke partij/overheid om jullie probleem op te lossen (CGVS-I pp. 5-6). U verklaarde verder dat het stamhoofd een bemiddelingspoging ondernam, maar dat uw familie uiteindelijk toch Koerdistan moest verlaten (CGVS-I p. 6). Wanneer u tijdens een tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal meer uitleg werd gevraagd over de door u aangehaalde bemiddelingspoging, antwoordde u dat uw probleem een familiaal probleem tussen clans is en dat de politieke partijen daar uiteindelijk niets mee te maken hebben (CGVS-II p. 2). Wat er ook van zij, u bleef vasthouden aan uw verklaring als zou u nergens in Koerdistan veilig zijn voor het wraakzuchtig gedrag van uw oom (CGVS-I pp. 6-7). Toen de interviewer van het Commissariaat-generaal opwierp dat Koerdistan toch heel groot is en het weinig aannemelijk is dat uw oom u buiten Dahuk of Dergizhnik zou zoeken/vinden, herhaalde u enkel uw eerdere stelling, dat het uw familie verboden werd door het stamhoofd om in Koerdistan te blijven (CGVS-I p. 6). U ging verder en verklaarde dat uw oom zeker zou te weten komen indien jullie in bijvoorbeeld Sulaymaniya of Erbil zouden wonen, omdat de mensen daar over spreken (CGVS-I p. 6). Gevraagd wie u bedoelde met 'de mensen', antwoordde u nogal vaag dat er mensen zijn die uw vijand zijn, in Dergizhnik of andere steden, maar dat u zelf niet weet wie (CGVS-I p. 7). Wanneer tijdens een tweede gehoor dieper werd ingegaan op deze weinig verduidelijkende antwoorden, herhaalde u steevast opnieuw dat het stamhoofd had besloten dat jullie Koerdistan moesten verlaten en u zeker zou vermoord worden door uw oom indien jullie zouden terugkeren (CGVS-II pp. 2-3). Ondanks jullie problemen in Mosul zou uw vader nooit geprobeerd hebben toenadering te zoeken met uw oom (CGVS-II p. 3). Toen u werd gevraagd of er aanwijzingen zijn waardoor u kunt vermoeden dat uw oom u nog steeds zoekt in Koerdistan na bijna vijf jaar afwezigheid, verklaarde u daar niet 100% zeker van te kunnen zijn, maar dat u wel wist dat uw oom u zou vermoorden indien u daadwerkelijk zou terugkeren naar Koerdistan (CGVS—II p. 4). Het eenvoudigweg herhalen van uw eerdere antwoorden maakt uw eigen overtuiging echter niet meer aannemelijk of geloofwaardig.

Wanneer u door de interviewer van het Commissariaat-generaal werd gevraagd of uw familie ooit in overweging heeft genomen om terug te keren naar Koerdistan na uw vermeende problemen in Mosul en de verdwijning van uw broer, antwoordde u ontkennend (CGVS-II p. 4). U ging verder en poneerde dat zelfs indien gans uw familie zou overlijden in Mosul, jullie nog geen contact zouden nemen met uw oom in Koerdistan (CGVS-II p. 4). Gevraagd wat u daar juist mee bedoelde, stelde u dat jullie Koerdistan verlieten omwille van uw oom en jullie als dusdanig geen contact met hem konden opnemen (CGVS-II p. 4). Zelfs los van uw oom, heeft uw familie nooit in overweging heeft genomen om terug te keren naar Koerdistan (CGVS-II p. 4), aldus nog uw verklaringen. U probeerde dit te verklaren door te stellen dat jullie definitief afscheid hadden genomen van Koerdistan en daarom niet konden terugkeren (CGVS-II p. 4). In het licht van de door u aangebrachte gebeurtenissen in Mosul komen deze verklaringen bijzonder weinig overtuigend over. Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde u dat er in gans Irak geen wetten of regels zijn, en dat er altijd problemen zullen zijn tussen verschillende etnieën en religies waardoor het nergens beter of veiliger is (CGVS-II p. 4).

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder in een negatief daglicht gebracht wanneer de door u neergelegde documenten in rekening worden gebracht. Zo werd de door u voorgelegde identiteitskaart ter verificatie werden voorgelegd aan de Federale Politie, waaruit blijkt dat het om een vervalsing gaat (zie authenticatierapport met referentie 149291/IRQ/B/09, dd. 24 september 2009). Hierdoor kan dit document niet als authentiek bewijsstuk kunnen worden aanvaard. Integendeel, uit bovenstaande blijkt dat u op intentionele manier heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Hiermee geconfronteerd blijft u bij uw verklaring dat u authentieke documenten heeft voorgelegd (CGVS-II, pp. 4-5). De hierboven vastgestelde fraude doet ernstige twijfels rijzen aangaande de

geloofwaardigheid van uw beweerde identiteit en ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid. Op de door u neergelegde identiteitskaart staat zo onder meer Mosul vermeld als uw geboorteplaats. Toen u door de interviewer van het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarom er niet Dergizhnik werd vermeld, stelde u dat u definitief verhuisd bent uit Koerdistan in 2006 en dat de kaart pas nadien werd vernieuwd (CGVS-II p. 5). Tot drie keer toe gaf u een ontwijkend antwoord wanneer door de interviewer van het Commissariaat-generaal werd geponeerd dat geboorteplaats toch los staat van verblijf, om uiteindelijk te zeggen dat alles mogelijk is in Irak, en mensen ook sjiïet of soenniet kunnen worden indien zij dat wensen, maar dat er niemand in Irak op een goede manier kan besturen en iedereen zijn eigen baas is en kan beslissen wat hij of zij wil doen (CGVS-II p. 5).

U legt ook nog een gescande kopie neer van een dreigbrief waarop later manueel aantekeningen werden gemaakt. Dergelijke documenten kunnen dienen ter ondersteuning van een coherent, geloofwaardig en plausibel asielrelaas, wat in casu niet het geval is.

Bovenstaande vaststellingen doen het CGVS besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt voorts dat er op dit ogenblik in Noord-Irak (Dergizhnik - Dahuk) geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchteling, van de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist het in de bestreden beslissing aangehaalde argument dat de door hem neergelegde identiteitskaart een vervalsing is. In het authenticatierapport van de Federale Politie wordt immers niet uitdrukkelijk gesteld dat het om een vals identiteitsdocument gaat maar dat "*le document officiel ne correspond pas à notre documentation personnelle et/ou officielle*". Het feit dat Mosul en niet Dergizhnik op de identiteitskaart vermeld is als geboorteplaats, is geen bewijs dat verzoeker over zijn afkomst liegt. Met de aanval van de Amerikaanse troepen in 2002 werd het land in de war gegooid en het door Saddam Hoessein opgerichte systeem vernietigd en het land diende herbouwd te worden. Zijn identiteitskaart werd in 2006 vernieuwd, toen hij al in Mosul woonde. Bovendien kan er niet betwist worden dat verzoeker in Mosul verbleef, gezien zijn precieze antwoorden op de vragen over Mosul.

Verzoeker betwist dat zijn verklaringen betreffende zijn problemen in Mosul en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig zijn. Verzoeker is van Koerdische afkomst, wat niet wordt betwist in de bestreden beslissing, en juist omwille van zijn afkomst heeft hij in Mosul problemen gehad. De Arabieren die hem in zijn winkel lastig vielen, hebben zich natuurlijk nooit voorgesteld. Hij kon zijn winkel pas een paar maanden na de dreigbrief verlaten omdat hij niet genoeg geld had om het land te verlaten. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing enkel melding maakt van vermoedens en veronderstellingen waarop zijn vrees voor vervolging voornamelijk zou gebaseerd worden om het vluchtelingenstatuut te weigeren. Niettegenstaande hij drie maal werd ondervraagd, brengt het Commissariaat-generaal geen enkele tegenstrijdigheid naar voren.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. In casu herhaalt verzoeker zijn argumenten met betrekking tot de door hem neergelegde identiteitskaart. Verder stelt hij dat er niet kan betwist worden dat hij in Mosul heeft verbleven. Verzoeker stelt dat de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade bestaat, niet overeenstemt met de algemene informatie over de huidige situatie in het land. Verzoeker verwijst naar het jaarrapport 2010 en een rapport van 7 juni 2010 van Amnesty International. Verzoeker verwijst eveneens naar het UNHCR-rapport van 18 december 2006, waaruit blijkt dat de toestand in Centraal-Irak gekenmerkt wordt door extreem geweld.

Een terugkeer naar Koerdistan is volgens verzoeker uitgesloten daar zijn familie in het ongelijk werd gesteld nadat zijn broer Imad zijn neef gedood had. De subsidiaire bescherming kan enkel geweigerd worden wanneer men redelijk kan denken dat de kandidaat-vluchteling in een ander deel van het land geen risico loopt en wanneer hij in dit deel kan verblijven. In geval van terugkeer naar Irak loopt verzoeker een ernstig risico op reële schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen, omwille van extreem geweld in Irak.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2.1. Inzake de bijgebrachte identiteitskaart stelt de Raad vast dat op basis van het verslag van de Federale Politie, zoals dit zich bevindt in het administratief dossier (*cf.* map landeninformatie), wel degelijk blijkt dat de identiteitskaart een niet-authentiek document is. Volgens de inhoud van het verslag is de identiteitskaart niet overeenstemmend met de persoonlijke en/of officiële documentatie van de Federale Politie; meer bepaald blijkt de nummering niet in druk te zijn en blijkt de volledige "drager" een kleurenkopie van een Iraakse identiteitskaart te zijn. Gezien deze vaststellingen, die door verzoeker trouwens op geen enkele manier concreet worden weerlegd, kon de commissaris-generaal terecht stellen dat de door verzoeker neergelegde identiteitskaart niet als authentiek bewijsstuk kan worden aanvaard.

De vastgestelde fraude doet twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde identiteit en is een negatieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid. De Raad treedt verweerder bij waar die volhardt dat het ongeloofwaardig is dat Mosul vermeld staat als geboorteplaats op de identiteitskaart, terwijl verzoeker zelf steeds stelde in Dergizhnik te zijn geboren. De in het verzoekschrift opgeworpen argumentatie dat heel het systeem werd vernietigd met de aanval van de Amerikaanse troepen in 2002 (die in werkelijkheid plaatshad in 2003; *cf.* landeninformatie) en het nog dient heropgebouwd te worden waardoor het niet merkwaardig is dat Mosul vermeld staat als geboorteplaats, vormt geen verklaring voor deze vaststelling. Bovendien, wanneer verzoeker tijdens het gehoor werd geconfronteerd met deze vaststelling, werd de thans in het verzoekschrift opgeworpen bewering niet vermeld (administratief dossier, stuk 12, p. 5).

2.2.2.2. Dient tevens te worden opgemerkt dat er in de bestreden beslissing geen motivering vermeld is waaruit naar voor komt dat er wordt getwijfeld aan verzoekers stelling dat hij in Mosul heeft verbleven.

Verzoekers Koerdische afkomst wordt niet betwist. Verzoeker maakt een persoonlijke vrees voor vervolging echter niet aannemelijk omdat zijn vrees voor vervolging voornamelijk gebaseerd is op vermoedens en veronderstellingen en bovendien kan gerelativeerd worden door zijn persoonlijk gedrag aangezien verzoeker na het ontvangen van de dreigbrief nog vier tot vijf maanden zijn winkel openhield zonder enig gevolg aan die dreigbrief. Verzoeker heeft na het ontvangen van de dreigbrief op 4 mei 2008 niet alleen nog vier-vijf maanden ongestoord zijn winkel opengehouden maar bleef vervolgens nog tot maart 2009 in Mosul wonen en dit zonder in die periode specifieke problemen te hebben gekend. De omstandige motivering in de bestreden beslissing wordt niet dienstig weerlegd.

Deze elementen zijn opgenomen in de bestreden beslissing zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat de commissaris-generaal ze niet in overweging heeft genomen.

Het loutere feit Koerd te zijn, volstaat niet om, gelet op enig concreet element dienaangaande, verzoeker als vluchteling te erkennen.

2.2.2.3. Tevens werd er in de bestreden beslissing met recht gesteld dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten in Koerdistan en in Dergizhnik in het bijzonder, allermindst aantonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker omwille van de door hem aangehaalde problemen in Koerdistan bij een terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verweerder

benadrukt te dezen terecht dat verzoeker zelf verklaard heeft van zijn geboorte tot in 2005 in Dergizhnik te hebben gewoond.

Verzoeker brengt immers geen begin van bewijs bij inzake zijn beweerd problemen in de Koerdische regio van Irak. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen geenszins dat hij niet op de bescherming van de Koerdische of Noord-Iraakse autoriteiten zou kunnen rekenen. Verder blijkt verzoeker weinig overtuigende verklaringen te hebben afgelegd betreffende de bemiddelingspoging, het feit dat hij nergens in Koerdistan veilig zou zijn en het feit dat zijn familie nooit in overweging heeft genomen om terug te keren naar Koerdistan na zijn vermeende problemen in Mosul. Hieromtrent kan dienstig verwezen worden naar de omstandige en duidelijke motivering ter zake in de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in deze vaststellingen concreet te weerleggen, maar herhaalt slechts eerder afgelegde verklaringen, hetgeen geen dienstige weerlegging is van voormelde motivering.

2.2.2.4. Gelet op de hogere vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven die gerelateerd zijn aan of zich afspelen in de Koerdische regio van Irak (Noord-Irak) dient toepassing te worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Te dezen blijkt dat verzoeker tot 2005 in Noord-Irak woonde, zodat aangenomen dient te worden dat hij over een familiaal dan wel sociaal netwerk beschikt om er te verblijven.

2.2.2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.3.1. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt verwezen naar het sub 2.2.2. gestelde daar verzoeker ter argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus zich op dezelfde elementen beroept.

Dienaangaande wordt dan ook - naast de vaststellingen inzake de identiteitskaart, de feiten die zich beweerdelijk voordeden in Mosul en de geloofwaardigheid van de feiten die zich afspeelden in Noord-Irak - verwezen naar de toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen reëel risico is op ernstige schade en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Te dezen blijkt dat verzoeker tot 2005 in Noord-Irak woonde, zodat aangenomen dient te worden dat hij over een familiaal dan wel sociaal netwerk beschikt om er te verblijven.

De in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie vermag niet te leiden tot een ander oordeel.

2.3.2. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS